

Divadelní festival
Ludmily Čápkové

DIVADELNÍ

22. – 25. 5. 2025

kroměřížský

18. ročník

PLK

Po ostrých slovech šerifa, při zahájení divadelního festivalu, slabší jedinci padali.

Na náš tradiční oblíbený divadelní festival se sjela početná skupina významných populárních osobností ze všech koutů světa.

Komedie plná zvratů

Jako úvodní představení festivalu vybrali pořadatelé inscenaci A do pyžam francouzského dramatika Marca Camolettiho. Pod režijním vedením Vojtěcha Eliáše ji připravil ochotnický soubor Proskovické divadlo Nad Struhou, který ji odpremiéroval na svatého Valentýna. Právě láska je v jistém smyslu hlavním tématem hry - peripetie, v nichž se ocitají manželé a jejich milenci, nabízí bohatý komediální repertoár, jehož naplnění vyžaduje energické herecké pojetí, kterého se v realizaci publiku dostalo. Přestože struktura inscenace se odkazuje spíše na francouzskou frašku, je zde vidět mírný vliv autorova italského původu, jeho postavy totiž působí jako inspirované typy komedie dell'arte.

V rozhovorech s tvůrci vyplynulo, že volba titulu byla spíše kolektivním rozhodnutím, ovlivněná především praktickými aspekty, jako například počet rolí. Text prošel úpravou Tomáše Matlenga i následnými zásahy celého kolektivu. Výsledný tvar zachoval dynamickou komičnost, místy ovšem pokulhával v projevu, který ukazoval, že ne všechny výrazové prostředky užité v textu jdou hercům takřka jako "do huby". Také režijní vedení Vojtěcha Eliáše, zvláště pak v první části, nejasně směřovalo energii představení a vytvářelo trochu uspávací temporytmus. Velká změna ovšem nastala po přestávce, která najednou působila jako zlom, v němž byla zázračně odhalena potence představení a vykreslená v plné kráse. Režisér Eliáš také scény skvěle rozpohyboval, čímž často vyvažoval ony textové nedostatky. Výborně zvládnuté bylo také zkrácení textu, díky němuž byl zredukovaný počet opakovaných vtipů, jimiž originál trochu trpí.

Příběh stojí na jednoduché, ovšem absurdní dějové zápletce. Aleš Mechel coby Bernard pozve svou milenkou Brigitte 2 (Barbora Fabiánová) do víkendového domu. Aby manželka Jacquelin, do níž se přetělila Hana Czyž, nepojala podezření, pozve také svého přítele Roberta (Martin Kowalik), který je shodou okolností milencem právě jeho ženy. Aby nebylo vše tak jednoduché, přimotají se do děje také najatá hospodyně Brigitte 1 (Dominika Najvert) a později i její muž Bertrand (Vojtěch Eliáš). Přestože většinu času dominují scéně muži, zvláště pak skvělý Martin Kowalik, jehož komický projev výborně podtrhnul aspekty jeho postavy, herecky výraznou osobností byla také Dominika Najvert jako služka, již na grotesknosti nijak neubíraly zvolené minimalistické projevy. Mechelova komická stránka nejlépe vyplý-

ROZHOVOR S VOJTĚCHEM Z PROSKOVICKÉHO DIVADLA NAD STRUHOU

Náš festival má letos téma Indiáni a kovbojové. Proto je první otázkou, zda jste tým Indiáni nebo kovbojové?

Vojtěch: Rozhodně Indiáni.

Výborně, jaký je Váš oblíbený kmen?

Vojtěch: Myslím si, že Dakotové. Ti budou nejlepší.

Ted' tematicky přejdeme k vaší hře. Kolik vlastně pyžam?

Vojtěch: Já vlastním asi jediné pyžamo a to je to, co mám v kostýmu.

Další důležitá otázka je, zda spíte v ponožkách?

Vojtěch: Nespím v ponožkách.

Je tam nějaký odpor vůči tomu?

Vojtěch: Ne to ne. Ne že by se mi to nestalo, ale to většinou mám i boty a to už je jiný příběh.

Jaké je nejpohodlnější pyžamo? Jaký druh?

Vojtěch: Já jsem velký zastánce županu.

Spát jenom v županu?

Vojtěch: No, tak to záleží. Pro dámy a pro pány je to jiné. Taky záleží kde spíš.

AŠ

nula ve druhé části, zvláště pak při ukázkách japonského bojového umění a Czyž vytvářela dojem usebrané ženy, která se nebojí jít tvrdě za svým. Barbora Fabiánová ji v tom kontrastovala spíše tělesnou energií, a celek pak skvěle doplňoval režisér Eliáš jako Bertrand, jehož nečekaný vstup do děje působil v něčem jako deus ex machina, který motivoval uzavření či rozbití oněch bludných kruhů, do nichž se postavy zamotaly.

Z technického hlediska absentovala hudební složka, které by do-
zajista napomohla zlepšit dynamiku celku, na druhou stranu, scénografie a kostýmy připravené ve spolupráci Martiny Strakové Ručkové a souboru byly příjemně laděné, s drobnými nedostatky v detailu, celkově však vytvářely dojem venkovského sídla zbytečně megalomanských manželů, kteří rádi ukazují, kolik si mohou dovolit.

Na závěr si dovoluji volně parafrázovat z debaty v kruhu: z komedie, která většinou slouží primárně k pobavení, se podařilo souboru vykresat inscenaci, která se nebojí klást morální otázky a provokuje diváka k sebereflexi. Spolu s dalšími poznatky lze tedy konstatovat, že se jedná o velmi povedený kus.

Magdalena Marie Franková